

pens områden jemte en mängd vetenskapliga större och mindre arbeten blefvo de första ledning," 1871. Det är i detta arbete han tydligast söker häfda satsen, att då den or- tioner i talöfningar?" Jo, säger den hederlige Lamarck, genom den stjert som en kalkontupp. Hon har 30 a 40 hjullikt stälda stjertfjädrar, under det de an-

dra dufsorterna nästan alltid hafva 12. Som bekant, skilja naturforskarna hela ordningar inom fogelverlden blott genom stjertfjädrarnes antal. Huru mycket detta kännetecken är att lita på kan man erfara af yttrandet hos en erfaren engelsk dufuppfödare, som påstod, det han på 3 år kunde frambringa en för honom uppgifven fjäder, samt att han behöfde 6 år för att erhålla en önskad form på hufvudet och näbben. Man kan, och detta är af större intresse än att förändra stjertfjädrarnes antal, äfven förändra ryggkotornas och reffbenens antal, förändra bröstbenets form och storlek, gaffelbenen och ansigtsbenen, med få ord sjelfva benstommen, så att, om dessa dufraser förekomme i det vilda tillståndet, skulle naturforskare à la Cuvier genast bestämma dessa arter såsom ett särskildt fogelslägte.

Trots alla dessa olikheter har Darwin med öfvertygande skarpsinne löst den svåra uppgiften att bevisa, det alla dufvor utan undantag måste härstamma från en enda vild stamart, den blå klippdufvan (*columba livia*).

Landtbrukaren, som vill uppdraga t. ex. en får-ras med utmärkt fin ull, uppsöker för detta ändamål de får, som ha den finaste ullen; dessa utväljer han till afvelsdjur och bland afkomman uppsökes återigen med stor noggranhet de finulligaste o. s. v. Om detta sorgfälliga urval fortsättes i flera generationer, skall han slutligen få såsom lön för sin möda en får-ras, som betydligt till sin fördel skiljer sig från stamrasen.

En trädgårdsmästare kan genom urval sjelf frambringa, hvad slags färg och nästan hvilken storlek som helst på sina växter och frukter.

Denna af människan planmessigt frambragta uppdragning af olika djur och växter kallas den artificiella. Nu frågade sig Darwin: kan naturen sjelf åstadkomma dessa förändringar och ombildningar genom s. k. naturligt urval? Det var detta Darwin bevisade vara icke allenast en möjlighet utan äfven en verklighet, som har skett, sker och alltid skall ske.

Hvad Darwin kallar kampen för tillvaron är just orsaken till detta naturliga utväljande, som har till följd, att de svagare och mindre utvecklade organismerna gå under, medan de kraftigare eller mera lyckligt lottade fortbestå och som

Så till exempel äro de långa nedhängande öronen hos King-Charles-hunden hinderliga för hörseln, men den bortklemade knähunden har ej heller behof af någon fin hörsel; se på en vanlig bondhund, han är minsann icke så öfverciviliserad, att han icke orkar höja något på öronen, när han skall lyssna, dock har äfven han haft för litet bekymmer för sitt lifsuppehälle för att icke de yttersta öronsnibbarne skola något hänga nedåt, när han spetsar öronen. Deremot har den beständigt uppmärksamme vallhunden icke tid att blifva slokörad, men låt honom i några generationer framåt må så godt som Moppe, och öronen skola förändra form. Den stackars Mickel räf måste under kampen för tillvaron alltid hafva öronen rätt uppstående och öppna, därför hafva de bibehållit denna form.

Och nu farväl, min k. läsarinna! Jag har blott att tillägga, det jag alls icke undrar på, om det täcka könet skulle dra' sig för släktskapen med Lamarcks och Darwins fula apor!

Pilo.